

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada Euroopa Komisjoni 18. detsembri 2013. aasta otsus asjas Riigiabi SA.33995 (2013/C) – taastuenergia toetamine ja energia suurtarbijatele taastuenergiaseadusest tuleneva lisatasu vähendamine;
- mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja kolm väidet.

1. Esimene väide: ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumine

- Hageja väidab, et vaidlustatud otsusega on rikutud ELTL artikli 107 lõiget 1, sest seaduses, millega muudetakse prioriteetseks taastuvad energiaallikad (edaspidi „taastuenergiaseadus”), ette nähtud taastuenergia lisatasu ja eriline hüvitamiskord ei kujuta endast riigi või riigi kontrollitavate vahendite andmist. Kõik nende meetmete kvalifitseerimiseks olulised asjaolud tuvastati komisjoni ja Saksamaa Liitvabariigi vahelises eelmenetluses. Selliseid kahtlusi, mida komisjon oleks pidanud tuvastama ELTL artikli 108 lõikes 2 ja määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks⁽¹⁾, artikli 4 lõikes 4 sätestatud menetluses, enam ei esinenud.

2. Teine väide: ELTL artikli 108 lõike 1 ja õiguskindluse põhimõtte rikkumine

- Siinkohal väidab hageja, et komisjon ei arvestanud ELTL artikli 108 lõikega 1 ja õiguskindluse põhimõttega, kui ta selleks, et kontrollida oma esialgset hinnangut taastuenergiaseadusele kui abile, kohaldas uue abi suhtes ette nähtud menetlust vastavalt määruse nr 659/1999 artikli 4 lõikele 4, selle asemel, et kohaldada olemasoleva abi suhtes ette nähtud menetlust vastavalt määruse nr 659/1999 artiklile 17 ja sellele järgnevatele artiklitele. Sellega seoses väidab hageja eelkõige, et komisjon ei kvalifitseerinud 22. mai 2002. aasta otsusega 2000. aasta taastuenergiaseadust abiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, kuna tegemist ei olnud riigi vahendite ülekandmisega. Muudatused, mis tehti 2012. aasta taastuenergiaseadusesse võrreldes 2000. aasta taastuenergiaseadusega ei olnud komisjoni 22. mai 2002. aasta otsust arvesse võttes olulised. Komisjon oleks seega võinud panna oma muutunud õigusliku seisukoha maksma ELTL artikli 108 lõike 1 kohases menetluses ilma hagejat koormamata.

3. Kolmas väide: põhiõiguste harta artikli 41 ja õiguse olla ära kuulatud rikkumine

- Lisaks väidab hageja, et kostja võttis vaidlustatud otsuse vastu, ilma et ta oleks andnud hagejale eelnevalt võimalust seisukoha võtmiseks.

⁽¹⁾ Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

17. aprillil 2014 esitatud hagi – ArcelorMittal Hamburg jt versus komisjon

(Kohtuasi T-235/14)

(2014/C 223/19)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hagejad: ArcelorMittal Hamburg GmbH (Hamburg, Saksamaa), Bregal Bremer Galvanisierungs GmbH (Bremen, Saksamaa), ArcelorMittal Hochfeld GmbH (Duisburg, Saksamaa) ja ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg) (esindajad: advokaadid H. Janssen ja G. Engel)

Kostja: Euroopa Komisjon

Nõuded

Hagejad paluvad Üldkohtul:

- tühistada Euroopa Komisjoni 18. detsembri 2013. aasta otsus asjas Riigiabi SA.33995 (2013/C) – taastuvenergia toetamine ja energia suurtarbijatele taastuvenergiaseadusest tuleneva lisatasu vähendamine;
- mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitavad hagejad kolm väidet.

1. Esimene väide: ETLT artikli 107 lõike 1 rikkumine

- Hagejad väidavad, et vaidlustatud otsusega on rikutud ETLT artikli 107 lõiget 1, sest seaduses, millega muudetakse prioriteetseks taastuvad energiaallikad (edaspidi „taastuvenergiaseadus“), ette nähtud taastuvenergia lisatasu ja eriline hüvitamiskord ei kujuta endast riigi või riigi kontrollitavate vahendite andmist. Kõik nende meetmete kvalifitseerimiseks olulised asjaolud tuvastati komisjoni ja Saksamaa Liitvabariigi vahelises eelmenetluses. Selliseid kahtlusi, mida komisjon oleks pidanud tuvastama ETLT artikli 108 lõikes 2 ja määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks⁽¹⁾, artikli 4 lõikes 4 sätestatud menetluses, enam ei esinenud.

2. Teine väide: ETLT artikli 108 lõike 1 ja õiguskindluse põhimõtte rikkumine

- Siinkohal väidavad hagejad, et komisjon ei arvestanud ETLT artikli 108 lõikega 1 ja õiguskindluse põhimõttega, kui ta selleks, et kontrollida oma esialgset hinnangut taastuvenergiaseadusele kui abile, kohaldas uue abi suhtes ette nähtud menetlust vastavalt määruse nr 659/1999 artikli 4 lõikele 4, selle asemel, et kohaldada olemasoleva abi suhtes ette nähtud menetlust vastavalt määruse nr 659/1999 artiklile 17 ja sellele järgnevatele artiklitele. Sellega seoses väidavad hagejad eelkõige, et komisjon ei kvalifitseerinud 22. mai 2002. aasta otsusega 2000. aasta taastuvenergiaseadust abiks ETLT artikli 107 lõike 1 tähenduses, kuna tegemist ei olnud riigi vahendite ülekandmisega. Muudatused, mis tehti 2012. aasta taastuvenergiaseadusesse võrreldes 2000. aasta taastuvenergiaseadusega ei olnud komisjoni 22. mai 2002. aasta otsust arvesse võttes olulised. Komisjon oleks seega võinud panna oma muutunud õigusliku seisukoha maksma ETLT artikli 108 lõike 1 kohases menetluses ilma hagejaid koormamata.

3. Kolmas väide: põhiõiguste harta artikli 41 ja õiguse olla ära kuulatud rikkumine

- Lisaks väidavad hagejad, et kostja võttis vaidlustatud otsuse vastu, ilma et ta oleks andnud hagejatele eelnevalt võimalust seisukoha võtmiseks.

⁽¹⁾ Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

16. aprillil 2014 esitatud hagi – Kronotex jt versus komisjon

(Kohtuasi T-236/14)

(2014/C 223/20)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hagejad: Kronotex GmbH & Co. KG (Heiligengrabe, Saksamaa), Kronoply GmbH (Heiligengrabe) ja K Face GmbH (Heiligengrabe) (esindajad: advokaadid H. Janssen ja G. Engel)

Kostja: Euroopa Komisjon